

(*) Ο ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΣ

(Ἐκ τῶν τοῦ Βερανζέρου).

Ἐρχεται, καὶ τὴν πικρίαν νέων θλίψεων καὶ πόνων
Εἰς ὕγρὰ μὲ φέρει πάλιν τὸ φθινόπωρον πτερά.

Ἀσθενὴς ἐγὼ καὶ πένης, ἐν ὁδῷ βλέπω μόνον
Τῆς φαιδρότητός μου τάνθη νὰ χλωμαίνουσι θλιβερά.
ὦ, μακρὰν ἀπὸ τὴν κόνιν φέρετέ με τῆς Γαλλίας·
Εἰς τοὺς κήπους, τῆς Ἑλλάδος ἔπρεπε νὰ γεννηθῶ.

Νέος ἔτι, ὠνειρεύθην τὰς χρυσᾶς τῆς παραλίας·
ὦ, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν μνήμα δότε με ν' ἀναπαυθῶ.

Μὴ τοὺς στίχους ἐξηγήτε δι' ἐμὲ τῆς Ἰλιάδος.
Ἦμουν Ἕλλην· Πυθαγόρα, χρησμὸν δίδεις ἀσφαλῆ.
Ἐπὶ Περικλέους ἔζων εἰς τὴν χώραν τῆς Παλλάδος,
Κ' εἰς τὴν φυλακὴν τοῦ εἶδα τὸν Σωκράτη νὰ λαλῇ.

Πρὸς τὰ ἔργα τοῦ Φειδίου θερμὴν ἔφερα λατρείαν·
Εἰς τὰ κρίνα σου μὲ εἶδον, Ἰλισσέ, νὰ πλανηθῶ,
Καὶ διέκοψα μελίσσης εἰς τὸν Ἰμμηττὸν ἀργίαν·
ὦ, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν μνήμα δότε με ν' ἀναπαυθῶ.

Ἄστρον τῆς Ἑλλάδος! εἶθε τὰς αἰσθήσεις μου θαμβόνον,
Ἄπαξ νὰ θερμάνῃς πάλιν τὴν καρδίαν μου γλυκά.

Ἡ σεπτὴ Ἐλευθερία, ποῦ μακρόθεν ψάλλω μόνον,
Μὲ φωνάζει· « τρέξε πάλιν, ὁ Θρασύβουλος νικᾷ. »
Ἄς πηγαίνωμεν· ἡ λέμβος εἶν' ἐτοιμὴ νὰ πεταξῇ. . .
Εἰς τὸ στήθος σου, ὦ κύμα, πρόσσεχε νὰ μὴ χαθῶ.

Ἡ ἀγνή μου ἄφες Μοῦσα εἰς τὸν Πειραιᾶ ν' ἀράξῃ·
ὦ, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν μνήμα δότε με ν' ἀναπαυθῶ.

Εἶναι θελκτικὸς, μαγεύει ὁ αἰθὴρ τῆς Ἰταλίας,
Πλὴν τὰ γαλανὰ τοῦ κάλλη νέφη κρίπτουν ζοφερά.

Φύγε ἀπ' αὐτὰς τῶν δούλων, πλοίαρχε, τὰς παραλίας,
Τρέξ' ἐκεῖ, ὅπου ἡμέρα λάμπει τόσον καθαρὰ.

Ποῖα τὰ πελάγη ταῦτα; τίς ὁ σκόπελος ἐκεῖνος;
Ποίαν γῆν ἀκτινοβόλον πλησιάζω ν' ἀσπασθῶ;

Ἀντηχεῖ τῆς τυραννίης εἰς τὴν γῆν αὐτὴν ὁ θρῆνος·
ὦ, ἐκεῖ, ἐκεῖ ἐν μνήμα δότε με ν' ἀναπαυθῶ.

Ἐνα βάρβαρον δεχθῆτε εἰς τὴν πόλιν σας, παρθένοι!
Θάρρος δότε με νὰ ψάλλω ἐν τῷ μέσῳ τῆς Φυλῆς.

Διὰ σὰς τρέχει ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ κλίμα φερομένη,
Ὅπου δούλη ἡ εὐφυΐα προσκυνεῖ τοὺς βασιλεῖς.

Σώσατε τὴν λύραν ταύτην, ἣν διώκουσιν ἐκ νέου·
Καὶ ἐὰν μὲ τᾶσματά μου νὰ σὰς θέλῃω δυνηθῶ,

Θέσατε κ' ἐμοῦ τὴν κόνιν μὲ τὴν κόνιν τοῦ Τυρταίου.
Εἰς τὸ εὐδίον σας κλίμα ἔρχομαι ν' ἀναπαυθῶ.